

VALPARAISO, HOOFDSTAD VAN CHILI, IN ZUID-AMERIKA.
(NAAR EENE FOTOGRAFIE GENOMEN OP DEN WEG VAN SANTIAGO.)

VALPARAISO.

De belangrijkste zeehaven op de westkust van Zuid-Amerika is Valparaiso. Langs den spoorweg ligt het 114 eng. mijlen (38 uren gaans) van Santiago, de binnenlandsche hoofdstad van Chili. Met rijtuig over vier heuvel- of bergrijen, door vruchtbare schilderachtige dalen, is de afstand slechts 90 mijlen. Toen de inwoners van Valparaiso zich voor goed van Spanje onafhankelijk hadden gemaakt, was het slechts eene visschersstad van vijfduizend inwoners; maar nu is zij de verblijfplaats van meer dan honderdduizend Spanjaarden, Arabieren, Engelschen, Amerikanen, Duitschers en Italianen.

Op den voorgrond van de plaat ziet men den Almendral en publieke tuinen; aan de andere zijde van het water, de haven met uitgestrekte chilische belendende pakhuizen. De stad heeft zwaar geleden door aardbevingen, om welke reden de huizen niet hooger dan tot twee verdiepingen worden opgetrokken.

Chili is de graanschuur der Stille Zuidzee; tarwe, gerst en weit worden derhalve in groote hoeveelheden uit Valparaiso uitgevoerd, niet alleen langs de kust tot op duizend uren gaans noordwaarts, maar zelfs naar Europa. De voornaamste rijkdom van Chili bestaat in zijne delfstofelijke voortbrengselen, die onuitputtelijk schijnen, te weten goud, zilver en voortreffelijke steenkolen. Ter bevordering van den zijdehandel en ter vermeerdering der zijdewormen legt men er zich met zeer veel zorg op de aankweeking van den moerbeziënboom toe.

Vroeger heerschten in dit land de grootste dweeperij en onverdraagzaamheid onder de Roomschen, waaruit de bevolking hoofdzakelijk bestaat. Tegenwoordig echter bestaat er vrijheid van godsdienst. Werden weleer de protestanten, hunne kerken en kapellen gemolesteerd, thans ondervinden zij niet de minste stoornis. In Valparaiso is nu ook eene engelsch-protestantsche en eene presbyteriaansche kerk. Bovendien zijn er ruime schoollokalen in de stad gebouwd, en het onderwijs wordt daar gegeven door twee vereenigingen, eene van Duitschers en eene andere van Engelschen en Amerikanen. De jeugd, zoowel van spaansche als andere afkomst, wordt er alzoo bekwaam gemaakt om Gods woord te lezen.

T. M. L.

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VII.

DEZE MIJN ZOON WAS DOOD EN IS WEDER LEVEND GEWORDEN, HIJ WAS VERLOREN EN IS GEVONDEN.

II.

(Vervolg van blz. 95.)

Gedurende twee of drie weken ontmoette mevrouw Lane haar zoon zoo nu en dan des avonds, in de huizen harer vrienden; daarop volgde een tijd dat zij bijna niets meer van hem hoorde. Sinds de eerste ontdekking van haar vermoeden aan haar echtgenoot, had zij Roberts naam in zijne tegenwoordigheid niet meer genoemd, en Ella wist alleen dat haar vader en broeder door eenige toornige woorden van elkander vervreemd waren; van zijne misdaad en tegenwoordigen toestand was zij onkundig gebleven.

De avond, waarop onze geschiedenis begint, had mevrouw Lane gemeend met hare dochter uit te gaan, maar werd daarin verhinderd door de ontvangst van het briefje, waarvan we reeds gesproken hebben. Robert was nog niet weer in huis geweest sedert hij bevel ontvangen had het te verlaten, en ofschoon niet zonder vrees voor de gevolgen, kon zij niet anders dan blijde zijn bij de gedachte hem weder te zien in haar eigene kamer. Zij verlangde zooveel mogelijk te weten te komen omtrent zijne wijze van leven en plannen voor de toekomst.

Terwijl mevrouw Lane in hare kamer op en neer wandelde, verlangende dat het 10 uur werd, trad haar zoon zijn klein, armoedig gemeubeld vertrek binnen, in een tamelijk fatsoenlijk logement en zich neerwerpende op den eenigen stoel, die er zich bevond, bedekte hij zijn gelaat met zijne handen. Gedurende een langen tijd bleef hij zoo zitten, daarna opstaande en een zakpistool grijpende, verbergde hij dit onder zijne peluw. Oogenblikkelijk daarop nam hij het terug, laadde het en legde het op de tafel, sloeg zijne armen over elkander, en terwijl hij zijne blikken er op gevestigd hield, mompelde hij: „Ik kan het noodig hebben, wanneer ik het 't minst vermoed; in elk geval heb ik nu één vriend bij mij." Daarna zich een weinig opknappende liep hij de straat in en bereikte spoedig zijns vaders deur, waarvoor hij een oogenblik aarzeland staan bleef.

Hij schelde. Het meisje dat hem opendeed schrikte een weinig, maar gaf overigens geen teeken van herkenning. Robert vroeg naar mevrouw Lane. Een oogenblik daarna leunde hij op zijner moeders knie.

„Is er iets nieuws voorgevallen, Robert?" vroeg zij met teederheid „eenige nieuwe — schuld?" fluisterde zij met hare lippen digt aan zijn oor en haar arm om zijn hals geslagen. „Vertel het uwe moeder,